

Meiningar og kjak

KLUMMAN

Eydna Skaale

Latið dellurnar dansa

L eingi hava tær verið innstrammaðar, dellurnar, meðan ánararnir hava hildið ondini og togað búkin inn í alt ov stórum klæðum fyri ikki at avdúka, at kropsstöddin var størri enn idealistiska 34.

At hava dellur hevur verið hildið at vera tað sama sum at hava veikan vilja, at hava skeiv virði, at vera dovin og onkursvegna at vera í ójavnvág. Orsøkin er, at tað í fleiri ár hevur verið eitt ekstremt fokus á krops-ideal. Og hvørki dellur ella slappir kroppar hava verið góðtiknir.

Fyrst vóru tað óalmindiliga klønu kvinnukropparnir, sum umboðaðu idealið. Fyri nøkrum árum síðani vórðu teir avloystir av sterku og væltrenaðu kroppunum, sum lýddu slagorðið: styrki er tað nýggja klæna.

Absolutt alt gott um at venja og halda kroppin við líka – við máta.

Men seinasta árið hava vit sæð, at tað hevur verið í lagið at »bodyshama« - at skamma fólk út á netinum fyri teirra útsjónd og kropp.

Til dømis hava vit sæð myndir av hyldligum damum á MacDonalds við teksti sum »kanska skuldi hon ikki..« Vit hava sæð, at myndir eru farnar um allan heim av tjúkkum monnum, sum hava dansað á náttklubbnum.

Hví? Tí ekstrema kropsdyrkanin hevur lumpað okkum at halda, at tað er loyvt at niðurgera fólk, sum ikki hoyra til tann væltrenaða, klæna minnilutan.

Men meðan vit vanligu fólk mestsum hava verið fangað av bjarta prefektleikanum í reklamunum – sum nøtrandi harur í ljósinum frá billyktunum – ja, so er ein rørsla nú loksins farin at gera um seg.

Mótin er nú at anda út. Lata dellurnar dansa. Heiðra strekkmerkini. Nýta kroppin til at senda boðskapin: Nú er nokk!

Tað vóru nakrar ungar kvinnur í USA, sum í eini skúlauppgávu staðfestu, at menn ikki lögdu so nógv í kropsdyrkanina, og at tað var eggjandi við monnum, sum torðu at vera, sum teir nú einaferð eru. Tær nevndu fyrbrigdið »dadbod« – ein stytting fyri »dad body«, sum merkir »pápa kroppur«.

Uppgávan kom í eina lokala avis, og er við metferð farin um allan heim - og út í hvønn krók av internetinum. Glaðir menn í túsundavis hava postað myndir av sær og sínum óperfekta kroppi - og glaða smili.

Og uppá fáar vikur fingur vit eisini eitt rák, kallað »mombod« (mammukroppur) og rákið »normbod« (vanligur kroppur). Endamálið er tað sama: ein upp-reistur ímóti tí perfekta, tí hysteriska og teirri yvir-drivnu kropsdyrkanini, sum hevur valdað seinnu árin.

Skalt tú vera ordiliga við í nýggjasta rákinum, so slepp dellunum út at dansa. Skittur verið við appelsinhúð og ølbúki – vanligi kroppurin er tað nýggja sterka.

Og tað góða við hesum rákinum er, at alt tær tørvar, fyri at vera við, er ein kropp!

Janus Rein Løgtingsmaður fyri Fólkaflokkin

Í vikuskiftinum frættist í miðlunum, at grønlendsk fiskiskip hava trupulleikar við at leggja veiðuna upp í Føroyum. Ítøkiliga dømið hetta vikuskiftið var um trolaran Polar Princess, sum mátti fara til Íslands at leggja veiðuna upp, hóast ynski teirra var at koma til Føroya at leggja hana upp. Sum skilst á lagnum, eru trupulleikar við Heilsufrøðiligu Starvstovuni.

Hetta er ein óheppin og álvarsom støða, sum ikki skal

undirmetast. Eg havi tí tikið málið upp á politiskum stigi og sent Johan Dahl, avvarðandi landsstýrismanni, nakrar § 52a spurningar, har landsstýrismaðurin m.a. verður biðin um at greiða frá støðuni og hvussu tey hugsa sær at loysa trupulleikan.

Útlendsk fiskiskip, ikki minst grønlendsk fiskiskip, leggja nógvan pening eftir seg í Føroyum, við tað at tey keypa vørur og tænastrur her, tá tey koma inn at leggja lastina upp, og tað vildi verið ómetaliga klossut av okkum at ríkið alt teirra virksema av landinum, m.a. yvir til Íslands.

Vit skulu ansa okkum sera væl ikki at undirmeta støðuna. Tað verður ómetaliga

óheppið, um alt hetta avleidda virksema, sum útlendsku fiskiskipini skapa, verður flutt til okkara grannalond. Man skal ikki undirmeta, hvussu stórt íkast til føroyska búskapin hesi fiskiskip hava, tá tey koma og leggja fiskin upp her. Tey keypa olju, proviant, trol og trolútgerð, eins og tey gera umvælingar av ymsum slag, umframt at keypa arbeidsmegi til landing ella umskipan av fiskinum. Tað tykist undarligt, at grønlendskir trolarar skulu hava tilíkar trupulleikar í Føroyum, meðan teir ikki hava tað í Íslandi.

Tíverri sýnist hetta vera eitt dømi um, hvussu bureaukratiið í Kontórshavn virkar,

tá tað er upp á tað ringasta. Man sigur nei takk til 1000 krónuseðlar fyri at spara 100 krónuseðlar.

Landshúsarhaldinum tørvar, eins og við einum vanligum familjuhúsarhaldi, sum útgangsstøði pening inn í kassan, áðrenn mann kann brúka úr honum. Eg veit væl, at mong mangan freistast til at halda, at tað finst eitt pengatræ í havanum hjá lögtinginum at heinta av til almennan rakstur osf.

– Skal hervið boða frá, at tað ger tað alto ikki!

Hvar eru vit á veg???

Charlotta á Váli Olsen

Tá ein byrjar at koma upp í tann 'eldra' endan, vendast nógvir y m i s k i r tankar og samanberingar sær í høvðinum og nógvar ymiskar royndir verða gjøgnumhugsadar!

Okkara samfelag er broytt ótrúliga nógv tey síðstu 50 árin, nógv til tad betra, - men eisini okkurt til tað verra.

Vit hava altíð hug at samanbera okkum við londini rundanum okkum, vit skulu helst líkjast teimum í mestsum øllum og hava tað líka 'gott' sum tey. Men vit gloyma at 'sálda frá'. Læra av

teirra feilum og sálda frá, tað, sum ikki 'riggar'.

Eitt, sum hevur 'øst' meg tey síðstu árin (og tað skal eitt sindur til), er hugtakið 'bygnaðarbroytingar', sum er eitt 'moderna fyrbrigdið', sum verður (mis)brúkt í fleng, vil eg siga og hevur gingið útyvir røsk, trúgv og álítandi fólk, flestu farin um tey 50. Tí nú skulu nýútbúnir 'akademikarar' hava arbeiði, nýggj stórv verða uppfunnin, sum so eisini yvirtaka partar av arbeiðinum hjá farandi fólkinum. Rættiliga nógvalmenn arbeiðspláss hava brúkt henda mátan, hóast tey VITA, at eitt fólk (uttan akademikarabúgving), farin um tey 50, hevur lítlan og ongan móguleika at fáa annað

fast arbeiði. Hetta hevur verið - og er - til stóra sálarkvøl hjá mongum.

Hetta kann ikki vera rætt! Hesu røsku trúgvu arbeiðsfólk hava strevast og knógvað fyri at millum annað øll, sum hava hug at lesa víðari, hava móguleikan í dag. Tá so tey koma heim (og eru tey so hjartaliga vælkomini!), verða nøkur av hesum trúgvu, 'gomlu' fólkunum meira ella minni 'sparkaði' út í kuldan.

Hetta skal tó ikki misfatast! Eg eri so hjartaliga fyri, at tey ungu fáa sær eina útbúgving og at tey koma heimaftur og brúka sína vitan her! MEN tað má og skal ikki ganga útyvir tey røsku, trúføstu, sum allarhelst ikki hava haft henda góða móguleikan, at fáa sær

eina víðari útbúgving.

Her má finnast ein loysn! Egoisman og sjálvrealisman má ikki taka yvirhond, soleiðis, at góð, røsk og trúgv arbeiðsfólk kalt og 'kyniskt' verða ofraði. Eitt er vist, at tað eru ikki hesi, sum koppa samfelagnum!

Eg veit um fleiri syrgiligar lagnur orsaka av hesum vitloysi!

Vónandi kemur hjarta og vísdómur inn aftur í okkara samfelag!

PS. Og so skal tað loysa seg at arbeiða - helst til tú er 70 ár. Hvussu hongur hetta saman?